

Arrest

nr. 69 009 van 21 oktober 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 en 27 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake voornoemde A. K. H., werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 25 juli 2011, ingediend door advocaat S. VANSTEENHUYSE en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer X. Bij verzoekschrift van 27 juli 2011, ingediend door advocaat W. VANDEVOORDE en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer X, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers X en X samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Nazarabad en bent u Iraans staatsburger. U praatte vaak met uw oom B. I. (...) over politieke kwesties. Jullie sympathiseerden met de KDPI (Kurdish Democratic Party of Iran). Op een dag vroeg u hem of jullie zich niet politiek konden engageren. Aanvankelijk weigerde hij, maar uiteindelijk spraken jullie af dat u nieuws over uw regio zou verzamelen en dat u deze informatie aan een zekere B. I. (...), net als jullie sympathisant van de KDPI, zou doorgeven. U wist niet of uw oom zich al eerder voor de KDPI ingezet had aangezien hij niet wilde antwoorden op dergelijke vragen. Samen waren jullie in ieder geval actief vanaf de eerste maand van 1385 (Iraanse kalender; stemt overeen met maart-april 2008 in de Gregoriaanse kalender). In de negende maand van 1387 (november-december 2008) waren er spanningen in het dorp waar u woonde. De jaren ervoor werd er immers een dam gebouwd en, in tegenstelling tot de verwachtingen van de bewoners van het dorp, werd de dam niet de Nazarabaddam, maar wel de Tazerdam – naar de Turkstalige stad Tazer – genoemd. De Koerdische gemeenschap in het dorp was diep geschokt en ook u was gefrustreerd. Daarom besloot u 's nachts slogans op het bord waarop de naam van de dam geschreven stond, te kalken. Toen u enige tijd later samen met veertig anderen aan het voetballen was, werden u en drie verre familieleden, B. (...), K. (...) en W. (...), gearresteerd en voor ondervraging meegenomen. Tijdens de ondervragingen, waarbij u gefolterd werd, bleef u ontkennen dat u ook maar iets met de slogans te maken had. Uiteindelijk werd u na het ondertekenen van een beloftebrief vrijgelaten. Hierna had u tot 6/2/1388 (26 april 2009) geen problemen meer. Op 6/2/1388 ging u met uw oom naar B. I. (...). Hij gaf jullie folders over de Koerdische strijder Qassem lou mee. Op de terugweg naar Nazarabad kwamen jullie onverwachts een checkpoint tegen. Jullie besloten daarop de politiecontrole niet af te wachten en de benen te nemen. Jullie lieten de auto achter, waarin zich kopieën van uw identiteitsdocumenten bevonden. U trok naar het dorpje Qizelkhand waar een vriend woonde. Uw oom rende de andere kant op. U dook er tot 8/2/1388 (28 april 2009) onder. In die periode belde u uw vader op de vaste telefoonlijn op. Hij deelde u mee dat er een huiszoeking plaatsgevonden had. De autoriteiten hadden ondermeer een boek over Qassem lou in beslag genomen. Uw vader regelde voor u een smokkelaar en via Turkije kwam u naar België waar u op 25 mei 2009 een asielaanvraag indiende. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er omwille van uw politieke activiteiten gedood te zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw mellikaart (nationale kaart); een kopie van uw shenasnameh (geboortebboekje); kopieën van de shenasnamehs van uw ouders; een kopie van uw rijbewijs; een kopie van uw legerdienstkaart; een kopie van uw paspoort; een attest van de KDPI-vertegenwoordiging in Parijs (Frankrijk) d.d. 6 oktober 2009 waarin gesteld wordt dat u bij terugkeer naar Iran uw leven riskeert; en een Belgisch arbeidscontract d.d. 22 december 2010.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van het door u beweerde KDPI-engagement. Zo wist u niet of uw oom al dan niet lid was van de partij, welke functie hij had en van wie hij zijn bevelen en opdrachten kreeg. Als rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis betreffende uw ooms partijprofiel zei u dat u hem hierover vragen stelde maar dat hij hierop niet wilde antwoorden (CGVS I, p. 4-6). Deze repliek is echter weinig overtuigend. Ze is immers moeilijk in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaring dat u niet wist of uw oom, toen u met uw KDPI-activiteiten startte, op dat moment net als u een nieuwe partij sympathisant was en dat u hem dergelijke vragen ook niet gesteld had (CGVS I, p. 4). Voorts had u betreffende het partijprofiel van B. I. (...), naast uw oom de enige persoon van wie u in Iran wist dat hij sympathieën voor de KDPI had, evenmin informatie en u verklaarde aan hem geen vragen over zijn partijprofiel gesteld te hebben. Zo wist u, wat hem betreft, ook niet of hij daadwerkelijk lid was van de partij, wat zijn functie binnen de partij was, van wie hij zijn orders kreeg en hoe hij aan zijn folders geraakte (CGVS I, p. 4-6). Het feit dat u betreffende uw twee enige KDPI-contacten in Iran geen enkele relevante informatie kon geven werpt dan ook twijfels op over de geloofwaardigheid van uw KDPI-engagement en van de hiermee verbonden problemen, i.e. uw detentie naar aanleiding van het spuiten van KDPI gezinde slogans en uw problemen naar aanleiding van het bezit van KDPI-folders, aangezien er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat, gelet op het risico dat met oppositie-activiteiten in Iran gepaard gaat, men zich eerst uitgebreid informeert over het profiel van de contactpersonen met wie men de intentie heeft samen te werken alvorens tot actie over te gaan. Dat u uw partij-engagement in Iran niet aannemelijk gemaakt heeft, wordt overigens bevestigd door het feit dat u niet eens kon zeggen of uw familieleden die hier in België verblijven en die hier partijleden zijn, i.e. M. A. K. (...) (O.V. 5.614.987), A. A. K. (...) (O.V. 4.245.073), S. A. K. (...) (O.V. 6.492.253) en Y. A. K. (...) (O.V. 6.226.903), in Iran al actief waren voor de partij of niet. Nochtans onderhoudt u hier contact met hen. Gelet op uw aanvankelijke verklaring

dat u hierover geen vragen stelde, is uw bewering in dit verband dat ze u dit niet wilden zeggen weinig aannemelijk (CGVS I, p. 7-8). Het feit dat u wel uitgebreide informatie had over de algemene partijstructuur van de KDPI doet aan bovengemaakte vaststelling dat u uw partij-engagement in Iran niet aannemelijk gemaakt heeft geen afbreuk (CGVS I, p. 17-19), integendeel. Het is immers hoogst bevreemdend dat u zich enerzijds blijkbaar grondig over de algemene partijstructuur informeerde maar dat u anderzijds weinig of geen vragen stelde over de verhouding tussen deze algemene partijstructuur en uw directe KDPI-contacten in Iran (i.e. uw oom en B. (...)) (CGVS I, p. 18).

Voorts komt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde zes dagen durende gevangenschap in de negende maand van 1387 naar aanleiding van het kalken van slogans op de helling te staan. U kon immers slechts bijzonder weinig relevante informatie geven betreffende de detentie en vrijlating van B. A. K. (...), W. A. K. (...) en K. A. K. (...), verre familieleden van u die op dezelfde dag en om dezelfde redenen als u gearresteerd werden. Zo wist u niet eens wanneer de drie A. K. (...)’s vrijgelaten werden. U kon zelfs niet aangeven of ze vóór of na u vrijgelaten werden. U wist verder evenmin hoe ze tijdens hun detentie behandeld werden, of ze onder voorwaarden vrijgekomen waren en of ze een borg hadden moeten betalen. Toen u met deze gebrekkige informatie over de situatie van uw (verre) familieleden geconfronteerd werd, repliceerde u dat u dergelijke vragen niet had durven te stellen uit angst dat men dan zou te weten komen dat u de graffiti gespoten had en dat ook uw vader uw activiteiten zou achterhalen. Geconfronteerd met het feit dat u toch hiernaar had kunnen informeren zonder uw betrokkenheid wereldkundig te maken, gaf u tot tweemaal toe aan dat hun situatie voor u geen belang had (CGVS I, p. 14-15). Dat u hierover geen enkele informatie had en dit zelfs niet belangrijk vond, is echter een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, temeer daar u de drie bovenvermelde A. K. (...)’s later nog op een trouwfeest ontmoette en u dus uitgebreid de gelegenheid had om hen hierover aan te spreken (CGVS I, p. 15). Gezien u de detentie van uw familieleden niet aannemelijk heeft weten te maken en u beweerde samen met uw familieleden gearresteerd geweest te zijn, komt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde zes dagen durende detentie danig op de helling te staan.

Ten slotte dient er gewezen te worden op verschillende elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde rechtstreekse vluchtaanleiding, i.e. de problemen op 6/2/1388 naar aanleiding van een onverwachte controle aan een checkpoint nadat uw medewerker B. (...) aan u en uw oom folders gegeven had, ondergraven. Zo legde u vooreerst geen enkel overtuigend begin van bewijs van dit incident neer. U legde weliswaar een attest neer van de KDPI-vertegenwoordiging in Parijs d.d. 6 oktober 2009 waarin gesteld wordt dat u bij terugkeer naar Iran gevaar loopt. Gevraagd op basis van welke verklaringen dit document opgesteld werd, gaf u aan dat u aan de KDPI-vertegenwoordiging enkel vertelde dat u met de partij sympathiseerde, dat u in Iran voor de partij activiteiten had, dat u in Iran problemen had en dat u daarom vluchtte. Gevraagd of u uw problemen gespecificeerd had, antwoordde u ontkennend en gaf u aan dat de KDPI-vertegenwoordiging in Parijs dergelijke vraag niet gesteld had. Het is evenwel geenszins aannemelijk en ongeloofwaardig dat, indien u de door u geschetste problemen daadwerkelijk beleefd zou hebben, u niet spontaan aan de Europese vertegenwoordiging van de partij waarmee u sympathiseert en waarvoor u activiteiten had de door u in Iran ondervonden problemen zou vertellen (CGVS III, p. 7-8). Dat u deze informatie niet verteld zou hebben, is des te merkwaardiger gelet op uw bewering jarenlang nieuws betreffende uw regio in Iraans Koerdistan verzameld te hebben (CGVS I, p. 4; p. 15-16). Deze bevinding op zich ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van het door u beweerde incident op 6/2/1388.

Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat u sinds uw vertrek uit Iran geen enkele informatie betreffende uw problemen meer heeft. Sinds de dag waarop u Iran verliet stelde u immers geen vragen meer aan uw familieleden over (de gevolgen van) de problemen waardoor u Iran moest ontvluchten. Zo wist u niet of er sinds uw vlucht tegen u een juridische procedure opgestart werd, of er convocaties bij u thuis toegekomen waren en of er tegen u een arrestatiebevel uitgevaardigd werd. Voorts wist u evenmin of de autoriteiten sinds uw vertrek uit Iran nog bij uw familieleden langsgekomen waren (CGVS III, p. 2-3). Verder vroeg u sinds uw vertrek ook nooit informatie over B. I. (...) en wist u niet waar uw oom met wie u samenwerkte zich bevond (CGVS III, p. 8-9). Uw rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis – u zou dergelijke vragen niet hebben durven te stellen uit angst dat de telefoon wordt afgeluisterd (CGVS III, p. 2) – is weinig afdoende, gezien u tussen het incident van 6/2/1388 en uw vertrek uit Iran op 8/2/1388 nog zelf naar de vaste telefoonlijn van uw ouderlijke thuis durfde te bellen en dat u toen wel degelijk uitgebreid over uw problemen kon vertellen. Hiermee geconfronteerd, gaf u de weinig afdoende uitleg dat u toen niet wist dat het zo gevaarlijk was om te bellen en dat u toen in paniek was (CGVS III, p. 3-4; p. 6-7). Er kan hier dan ook wederom opgemerkt worden dat het feit dat

u niet over bovenstaande informatie beschikte, een houding is die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan uw asielaanvraag geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De overige in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit en nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw ouders. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Uw Belgisch arbeidscontract is niet relevant voor de beoordeling van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheid- en proportionaliteitsbeginsel. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet en wederom op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2.1. De Raad merkt op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar verzoekende partij op aparte wijze de schending opwerpt van het beginsel van behoorlijk bestuur wijst de Raad erop dat “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “*beginsel van behoorlijk bestuur*” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.2. Betreffende de niet nader gepreciseerd opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

Waar verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht inroept, vergezeld van een theoretische uiteenzetting over de formele en de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Nopens het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partij beweerde engagement voor de KDPI, herhaalt verzoekende partij dat zij tijdens verschillende interviews meermaals heeft aangegeven dat er in Iran niet wordt gepraat over politiek en politieke activiteiten. Ook verduidelijkt zij dat, toen zij één jaar sympathisant was van de KDPI, zij een drietal keer aan haar oom heeft gevraagd wat zijn statuut was en hoe alles geregeld werd, waarop haar oom telkens antwoordde dat hij haar alles wel zou vertellen op het juiste moment. Ook betreffende de rol van B. I. zou haar oom haar op termijn wel verdere informatie geven. Verzoekende partij stelt dat zij erop vertrouwd dat alles haar nog wel zou worden uitgelegd en stelde hier geen verdere vragen over. Het is volgens verzoekende partij ook geheel logisch dat haar oom haar geen informatie wenste te geven. Enerzijds blijkt duidelijk uit de activiteiten die verzoekende partij samen met haar oom verrichtte dat zij geen leidinggevende rol vervulde binnen de partij. Nu verzoekende partij slechts als "*handlanger*" werd gebruikt, kreeg zij geen verdere informatie over de interne werking van de KDPI en kwam zij evenmin in contact met één of meerdere van diens kopstukken. Anderzijds stelt verzoekende partij dat het niet ondenkbaar is dat haar oom haar opzettelijk verdere informatie weigerde omdat deze niet wenste dat verzoekende partij, gelet op haar felle sympathie voor de Koerdische strekking, een rol zou opnemen binnen de partij die haar aan nog grotere risico's zou blootstellen.

Met betrekking tot de onwetendheid van verzoekende partij of haar familieleden, die in België verblijven en die hier partijleden zijn, reeds in Iran actief waren voor de partij, betoogt verzoekende partij dat zij hier steeds dezelfde verklaringen over heeft afgelegd, met name dat er in Iran niet over politieke sympathieën en activiteiten wordt gesproken. Verzoekende partij verduidelijkt hierbij dat het in Iran een veelvoorkomende praktijk is dat personen die ervan verdacht worden met de Koerdische strekking te sympathiseren gefolterd worden om informatie van hen te verkrijgen. Het past dus in de veiligheidsstrategie van de KDPI om partijleden niet verder te informeren dan nodig, om te vermijden dat gevoelige informatie zou uitlekken. Verzoekende partij vestigt in dit verband wederom de aandacht op haar beperkte rol binnen de KDPI. Verzoekende partij haalt tenslotte nog ter vergoelijking van haar onwetendheid aan dat zij niet eens geboren was toen A. A. K. gevlucht is uit Iran en dat hij reeds 24 jaar in België verblijft. Ook M. A. K. verblijft al ruim zeven jaar in België. Zij heeft met deze verwanten in Iran

dus nooit/al lang geen contact (meer) gehad. Haar overige familieleden die hier verblijven, Y. A. K. en S. A.K., heeft zij wel in Iran gekend maar zij heeft met hen nooit over politieke problemen gesproken.

3.2.4.2. Het verweer van verzoekende partij betreffende het niet kennen van het partijprofiel van zijn oom en van B. I., met name dat zij deze informatie wel had gevraagd maar dat haar oom deze informatie pas later zou mededelen kan door de Raad niet worden aangenomen daar deze flagrant strijdig is aan de bewering van verzoekende partij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 20 januari 2010 zelfs niet eens aan haar oom te hebben gevraagd of ook hij nieuw was binnen de partij (administratief dossier, stuk 10, p. 5). Deze flagrante tegenspraak maakt de stelling dat in Iran niet over politiek wordt gesproken totaal irrelevant. Daarenboven kan door de Raad niet worden aangenomen dat er binnen een zelfde groepering, partij of beweging tussen personen die binnenin deze organisatie nauw samenwerken geen onderlinge kennis is van elkaars profiel en functie daar bij volstreekte onwetendheid desbetreffend de werking van eender welke organisatie onmogelijk wordt. Dat in Iran buiten de leden van de organisatie niet gecommuniceerd wordt, zeker bij politiek gevoelige organisaties, is normaal doch *in casu* niet aan de orde.

Verder stelt de Raad niet overtuigd te zijn door de overige door verzoekende partij uiteengezette redenen waarom zij geen preciezere informatie kan weergeven, met name dat zij omwille van haar relatief onbelangrijke rol binnen deze partij niet in contact kon geraken met enige kopstukken binnen deze partij en evenmin verdere informatie kon bekomen over de interne werking van deze partij en dat het "*niet ondenkbaar*" is dat haar oom haar geen verdere informatie wenste te geven omdat hij bang was dat verzoekende partij op die manier geneigd zou kunnen zijn een rol binnen de KDPI-partij op te nemen die haar nog grotere problemen zou kunnen bezorgen. Zo wordt aan verzoekende partij immers geen gebrek aan kennis verweten over de interne werking van de KDPI, maar wordt het zeer ongeloofwaardig bevonden dat verzoekende partij over haar twee enige KDPI-contacten nagenoeg niets kan zeggen. Zo weet verzoekende partij niet of haar oom al dan niet lid was van de partij, of hij ook dan pas zijn activiteiten voor de partij startte, welke functie hij had en van wie hij bevelen en opdrachten kreeg. Net zo min wist verzoekende partij te zeggen of B. I. daadwerkelijk lid was van de partij, wat zijn functie binnen deze partij was, van wie hij orders kreeg en hoe hij aan de folders geraakte die zij moesten uitdelen. Indien het door de Raad al aanvaardbaar zou worden geacht dat verzoekende partij niet weet wie de opdrachtgever is van haar beide KDPI-contacten en hoe B. I. aan zijn folders geraakte, is het echter volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij niet eens weet of de twee personen met wie zij nauw samenwerkte in het kader van deze partij, al dan niet lid zijn van deze partij en welke functie zij binnen de KDPI vervullen. De Raad merkt nogmaals op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaard heeft dat zij niet eens aan haar oom heeft gevraagd of hij nieuw was binnen de partij (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS van 20/01/2010, p. 5). Uit het gehoorverslag blijkt tevens dat verzoekende partij geen vragen stelde aan B. I. over zijn rol binnen de partij (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS van 20/01/2010, p. 6). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij niet al te veel moeite aan de dag heeft gelegd om enige informatie over haar twee enige contactpersonen binnen de partij te bekomen. Het is echter niet aannemelijk dat verzoekende partij zich, gelet op het risico dat met oppositie-activiteiten in Iran gepaard gaat, niet eerst op grondige wijze tracht in te lichten over het profiel van de personen met wie zij van plan is een nauwgezette samenwerking te beginnen. De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoekende partij met volle vertrouwen maar zonder enige kennis van zaken een samenwerking met deze personen aangaat, terwijl zij door het ondernemen van deze activiteiten wel vervolging riskeert door de Iraanse overheden. Waar verzoekende partij ook nog betoogt dat het niet uitgesloten is dat haar oom haar vragen hierover intentioneel onbeantwoord laat om haar te beschermen, merkt de Raad op dat zulke uitleg berust op een louter vermoeden van verzoekende partij. Zulk argument is dan ook niet van die aard om een ander licht te werpen op desbetreffende motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij betreffende de onwetendheid over het politieke verleden in Iran van haar naar België gevluchte familieleden opnieuw verwijst naar het argument dat in Iran niet over politieke sympathieën of politieke problemen wordt gesproken, refereert de Raad aan hetgeen desbetreffend hoger is gesteld.

Net zo min ziet de Raad in hoe de ter justificatie aangebrachte uitleg dat het in de veiligheidsstrategie van de KDPI past dat zij niet meer informatie dan nodig doorspelen om te vermijden dat gevoelige informatie zou uitlekken, aangevuld door de stelling dat verzoekende partij slechts een beperkte rol vervulde binnen deze partij, waarop zij de aandacht lijkt te willen vestigen om het plausibel te laten overkomen dat haar neven haar geen informatie wensten door te spelen, desbetreffende motivering kan ontkrachten. Verzoekende partij wordt verweten ondanks het regelmatig contact met haar familieleden in België, tijdens welke ontmoetingen zij zonder enig risico te lopen openlijk hadden kunnen spreken over hun politieke activiteiten in Iran, niet weet of zij in Iran reeds politiek actief waren voor de KDPI. De

suggestie van verzoekende partij dat zijn familieleden in België om veiligheidsredenen hierover niets wilden vertellen, staat in schril contrast tot haar aanvankelijke bewering hier niet eens iets te hebben over gevraagd (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS van 20/01/2010, p. 7). De periode dat deze familieleden reeds in België verblijven is totaal irrelevant aan het zich desbetreffend kunnen informeren tijdens hun ontmoetingen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij er middels bovenstaande argumenten niet in slaagt een aanvaardbare uitleg te verschaffen waarom zij over haar twee enige KDPI-contacten geen enkele relevante informatie kan geven enerzijds en waarom zij niet weet of haar in België verblijvende familieleden in Iran al actief waren voor de partij anderzijds, wat op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar beweerde KDPI-engagement en de problemen die zich naar aanleiding van deze geëngageerdheid zouden hebben voorgedaan.

3.2.5.1. Met betrekking tot het als ongeloofwaardig afdoen van de beweringen van verzoekende partij over haar zes dagen durende aanhouding naar aanleiding van het kalken van KDPI-gezinde slogans, is verzoekende partij de mening toegedaan dat het feit dat zij niet veel informatie kon geven over de detentie van verre familieleden echter geen reden is om te twijfelen aan haar eigen beweerde detentie. Verzoekende partij tracht in haar verzoekschriften aannemelijk te maken dat het niet onlogisch is dat zij hier niet veel informatie over kon geven. Hiertoe stelt zij ten eerste dat het slechts om verre familieleden ging met wie zij weinig contact onderhield.

Verzoekende partij bevestigt ten tweede dat zij inderdaad naar het huwelijksfeest van W. A. K. is gegaan, maar dat er op dit feest zo'n tweeduizend genodigden aanwezig waren. Verzoekende partij had dus enkel de mogelijkheid om W. A. K. kort te feliciteren met zijn huwelijk. Bovendien zou het zeer ongepast geweest zijn om de details over deze detentie te bespreken op een trouwfeest.

Ten derde geeft zij ter rechtvaardiging aan dat zij schrik had om over deze detentie te praten. Zij wilde immers niet meer informatie vertrekken over haar persoonlijke detentie dan nodig, uit angst dat haar vader haar eigen activiteiten zou achterhalen. Ook koesterde verzoekende partij angst om over deze detentie te spreken omdat de politie haar had gezegd dat er iemand getuigenissen had afgelegd, zonder evenwel te willen specificeren van wie deze getuigenverklaring afkomstig was.

Ten laatste ontkent verzoekende partij haar bewering dat de situatie van haar verre familieleden voor haar niet belangrijk was. Zij bedoelde enkel dat iedereen zich met zijn eigen situatie bezighoudt en er in Iran onderling niet gepraat wordt over problemen. Dit op het eerste zicht ongeïnteresseerde gedrag lijkt vanuit Westers oogpunt misschien uiterst koel, maar het weerspiegelt volgens verzoekende partij louter de harde mentaliteit van de Koerden die onderdrukt worden door het Iraans bewind. Voor haar was de vrijlating van haar verre familieleden het belangrijkste, niet de omstandigheden tijdens hun detentie, die, gezien de algemene behandeling van (Koerdische) gedetineerden, vermoedelijk gepaard ging met folterpraktijken.

3.2.5.2. De Raad kan zich niet aansluiten bij het ter verschoning aangebrachte argument dat verzoekende partij bijzonder weinig informatie kon verschaffen over de detentie en vrijlating van haar drie verwanten omdat zij verre familieleden zijn en zij met hen niet veel contact heeft en dat verzoekende partij evenmin de mogelijkheid/de wens zou hebben gehad om tijdens het trouwfeest hierover te praten. De Raad stelt immers vast dat, hoewel zij dan misschien verre familieleden waren met wie verzoekende partij in haar alledaagse leven weinig contact zou hebben, zij wel in hetzelfde kleine dorp op vijf minuten van verzoekende partij vandaan woonden (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS van 20/01/2010, p. 14) waardoor het voor verzoekende partij toch niet bijzonder moeilijk moet zijn geweest om zich rechtstreeks of onrechtstreeks te informeren over hun situatie. Daarbij geeft verzoekende partij zelf nog aan naar het trouwfeest te zijn gegaan van W. A. K., een gelegenheid tijdens dewelke zij, hoewel de Raad het aannemelijk acht dat verzoekende partij niet de tijd had om deze problemen met W. A. K. te bespreken, of dat zij dit bijzonder ongepast zou hebben gevonden, zij wel haar twee andere familieleden had kunnen bevragen over de concrete omstandigheden van hun gevangenneming/vrijlating. De insinuatie van verzoekende partij dat haar, door een gebrek aan contact met haar verre familieleden en door het niet kunnen bespreken van zulke zaken op een huwelijksfeest, niet echt de mogelijkheid werd geboden om meer informatie te bekomen, is voor de Raad niet overtuigend en wijst hoe dan ook op een flagrant gebrek aan interesse vanwege verzoekende partij om informatie te weten te komen over elementen die in verband staan met haar vlucht uit Iran, immers werden deze personen opgepakt naar aanleiding van een incident waar verzoekende partij zelf bij betrokken was en waarvoor zij zelf eveneens werd gevangengenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in herhaling valt waar zij stelt dat zij bang was om vragen te stellen uit angst dat haar vader haar activiteiten zou achterhalen (administratief dossier, stuk 10,

gehoorverslag CGVS van 20/01/2010, p. 14). Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij tevens aangeeft dat zij er met niemand over durfde te spreken omdat iemand getuigenissen had afgelegd en de politie haar niet wilde meedelen wie deze verklaringen had afgelegd, kan door de Raad niet worden ingezien hoe dit een excuus vormt voor het feit dat verzoekende partij niet eens heeft geïnformeerd bij haar verwanten naar hun persoonlijk wedervaren. Het feit dat verzoekende partij niet heeft gevraagd wanneer de personen, die samen met haar werden opgepakt, werden vrijgelaten en hoe zij werden behandeld tijdens hun gevangenschap, staat immers volledig los van haar preoccupatie dat men te weten zou komen dat zij de slogans had geschreven.

Verder is de Raad niet overtuigd door de poging die verzoekende partij onderneemt om haar expliciete verklaringen: *“dat had voor mij geen belang”* en *“Ik weet niets over hen en ik vond dat niet belangrijk om te weten”* (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS van 20/01/2010, p. 15) te nuanceren door te verwijzen naar de algemene cultuur en mentaliteit in Iran en die van de Koerdische etnische bevolking in het bijzonder dat problemen normalerwijze niet onderling worden besproken en dat ieder zich met zijn eigen problemen bezighoudt enerzijds en door te stellen dat zij er wel een vermoeden van had hoe haar familieleden tijdens de detentie waren behandeld en dat zij alleen het gegeven dat zij vrij waren gelaten belangrijk vond, anderzijds. De Raad ziet ten eerste niet in hoe zulke uitleg enigszins kan kaderen in de zeer uitdrukkelijke bewoordingen tijdens het gehoor dat verzoekende partij deze informatie niet belangrijk vond. Ten tweede vindt de Raad het argument van verzoekende partij dat zij zich contenteert met de informatie dat haar verwanten uiteindelijk toch zijn vrijgelaten niet overtuigend. Uit het gehoorverslag blijkt immers het volgende: *“U weet ook niet of ze voor u of na u vrijgelaten werden? Twee à drie maanden later vernam ik dat ze vrij gekomen waren, maar ik weet niet voor of na mij. Ik zag ze tijdens een trouwfeest”* (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS van 20/01/2010, p. 15). Uit deze verklaring blijkt geenszins dat verzoekende partij het loutere gegeven dat zij uiteindelijk werden vrijgelaten *“het belangrijkste”* vond, nu zij het moment van hun vrijlating zonder enige precisie weet te vertellen en zij hier ook niet naar informeerde, wat wijst op een toevallig vernemen van deze informatie. Uit dergelijke houding kan geen blijk van interesse voor deze situatie worden ontwaard. Verzoekende partij slaagt er middels de hierboven uiteengezette argumenten niet in om haar verklaringen dat zij geen belang hechtte aan zulke informatie op een andere manier te doen interpreteren.

De Raad constateert bovendien dat de verschillende verklaringen van verzoekende partij dat zij geen informatie vroeg omdat zij weinig contact had met haar familieleden en omdat zij tijdens het huwelijksfeest geen tijd had om erover te praten en dit bovendien niet gepast vond, dat zij hierover niet wenste te praten omdat zij om verschillende redenen schrik had en dat zij hier niet achter vroeg omdat zulke informatie voor haar niet van belang was, niet onderling verenigbaar zijn. Verzoekende partij kan immers niet tegelijk beweren dat zij om verschillende redenen de situatie niet kon bespreken met haar familieleden, dat zij zulke zaken niet wenste te bespreken omdat zij schrik had en dat deze details eigenlijk om verschillende redenen niet eens van belang zijn voor haar.

De Raad concludeert dat verzoekende partij er geenszins in slaagt enige consistente en aanvaardbare uitleg te verschaffen die haar flagrant gebrek aan kennis omtrent de detentie en vrijlating van drie verwanten – elementen die in rechtstreeks verband staan met haar asielrelaas – kan verschonen, waardoor de geloofwaardigheid van haar voorgehouden arrestatie ernstig wordt ondermijnd.

3.2.6.1. Betreffende het neergelegde attest van de KDPI-vertegenwoordiging te Parijs, is verzoekende partij van oordeel dat de bewijswaarde van dit document niet in twijfel kan worden getrokken louter omdat verzoekende partij niet spontaan over haar problemen in Iran is begonnen. Verzoekende partij benadrukt dat zij telefonisch contact had met de KDPI-vertegenwoordiging in Parijs, en dat haar slechts enkele vragen werden gesteld over onder meer haar identiteit, haar situatie en waarom zij voor de partij had gekozen, waarna zij een attest verkreeg dat bevestigt dat zij haar *“leven riskeert in Iran”*. Zij vertelde hen dat zij in Iran reeds sympathisant was van de partij en dat zij voor hen activiteiten verrichtte in Iran, waarna zij problemen kreeg en het land ontvluchtte. Zij zette haar problemen niet in detail uiteen, nu haar dergelijke vraag niet werd gesteld en de Europese KDPI-vertegenwoordiging zelf ook op de hoogte is van de politieke problemen die aanhangers van de Koerdische strekking ondervinden in Iran. Verzoekende partij is van mening dat, indien haar geen verdere vragen worden gesteld, zij er ter goeder trouw van mag uitgaan dat de betrokken instantie over voldoende elementen beschikt om haar situatie afdoende te kunnen beoordelen. Zij vermoedt dat de KDPI-vertegenwoordiging ongetwijfeld haar

problemen zal hebben onderzocht alvorens aangaand attest af te leveren. Ter justificatie van het feit dat zij enkel in grote lijnen haar problemen schetste en niet spontaan haar problemen in detail uiteenzette, stipt verzoekende partij tenslotte nog aan dat haar familie door de KDPI-vertegenwoordiging gekend is. Zo heeft verzoekende partij familieleden die woonachtig zijn in o.a. Noorwegen, Zweden, Duitsland, Denemarken en Australië. Deze verwanten zijn allemaal lid van de partij.

3.2.6.2. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe het argument dat verzoekende partij haar problemen niet verder heeft toegelicht omdat de Europese KDPI-vertegenwoordiging vertrouwd is met de problematiek en zij er ter goeder trouw wel van uit kon gaan dat, indien haar geen verdere vragen worden gesteld, de KDPI-vertegenwoordiging wel over voldoende elementen beschikte om de situatie te beoordelen en dat haar problemen ongetwijfeld onderzocht zijn geweest, de bevinding van verwerende partij dat het ongeloofwaardig overkomt dat verzoekende partij een attest verkrijgt dat bevestigt dat haar leven in Iran in gevaar is, terwijl zij niet eens haar problemen gespecificeerd heeft, op de helling kan zetten. Het feit dat de KDPI-vertegenwoordiging in Parijs, zonder verdere vragen te stellen, op basis van de algemene problematiek voor aanhangers van de KDPI in Iran en op basis van de loutere stelling van verzoekende partij dat zij sympathisant is, dat zij activiteiten verrichtte voor de partij, zonder heel concreet uiteen te zetten dewelke, dat zij hierdoor problemen kreeg met de autoriteiten, waarbij zij evenmin specifiek aangaf welke problemen zij juist ondervond, verzoekende partij een attest zou uitreiken ter bevestiging van het feit dat haar leven bij terugkeer naar Iran in gevaar zou zijn (*"Son retour au pays mettrait sa vie en danger"*, administratief dossier, stuk 20 documenten, deel 5), wijst duidelijk op het gesolliciteerde karakter van dit document. De Raad ziet immers niet in op welke elementen de Europese KDPI-vertegenwoordiging zich dan zou hebben kunnen gebaseerd om tot dergelijke drastische conclusie te komen. Het in acht nemen van de algemene situatie in Iran en het eventueel natrekken van de politieke activiteiten van familieleden van verzoekende partij die actief zouden zijn binnen de KDPI, zijn niet voldoende om zich een beeld te vormen van de persoonlijke situatie van verzoekende partij, zeker nu verzoekende partij in haar verzoekschriften steeds weer de nadruk legt op het feit dat zij slechts een zeer beperkte rol vervulde voor de KDPI, die haar slechts als *"handlanger"* gebruikte. De Raad is bijgevolg van oordeel dat verwerende partij terecht geen bewijswaarde hecht aan dit attest ter staving van de door verzoekende partij voorgehouden problemen.

Voorts merkt de Raad op dat het ter zitting neergelegde attest van de KDPI-vertegenwoordiging in Parijs d.d. 3 augustus 2011 een faxbericht betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

De door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij het tweede door haar verklaarde incident niet middels een overtuigend begin van bewijs weet te staven, blijft derhalve gehandhaafd. Op die wijze wordt de geloofwaardigheid van het weergegeven vluchtrelaas des te meer gehypothekeerd.

3.2.7.1. Betreffende het zich niet terdege informeren over haar problemen na haar vertrek uit Iran, bevestigt verzoekende partij dat zij inderdaad geen informatie meer heeft gekregen omtrent haar problemen. Verzoekende partij betoogt dat, nu zij zich geen illusies maakt over de gevolgen die het niet-respecteren van de door haar ondertekende geloftebrief met zich mee kunnen brengen, het te gevaarlijk is om contact te onderhouden met haar familie en te corresponderen over deze gebeurtenissen, daar zij wil vermijden dat haar familieleden van medeplichtigheid worden beschuldigd. Verzoekende partij is van mening dat van haar niet kan worden verwacht dat zij verder contact onderhoudt met haar familie, wetende dat elke correspondentie kan worden onderschept en tegen hen kan worden gebruikt. De conclusie van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoekende partij geen telefonisch contact onderhoudt met haar familieleden (waardoor zij niet meer op de hoogte is van haar problemen aldaar) niet in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade, is volgens verzoekende partij dan ook niet terecht. Dergelijke houding getuigt integendeel van een *"zekere zorgvuldigheid"* en een bekommernis om haar familieleden. Verzoekende partij betoogt verder dat het enige telefoongesprek dat zij met haar ouderlijke huis heeft gevoerd kan worden verantwoord door het feit dat zij op dat moment in paniek was om te worden opgepakt en ter dood veroordeeld. Een vlucht naar het Westen is overigens geen eenvoudige beslissing, die noodzakelijkerwijze gepaard gaat met enig overleg, stipt verzoekende partij aan. Tenslotte kaart verzoekende partij nog aan dat het geheel logisch is dat zij niet weet of er een juridische procedure tegen haar werd opgestart en of er tegen haar een arrestatiebevel werd uitgevaardigd, nu zij uit haar land van herkomst is gevlucht.

3.2.7.2. De Raad stelt vast dat de stelling van verzoekende partij dat zij om verschillende redenen geen telefonisch contact onderhoudt met haar familie, absoluut niet strookt met de verklaring in het gehoorverslag dat zij integendeel wel telefonisch contact onderhoudt met haar ouders: *“Heeft u nog contact met hen? ze bellen een of twee keer per maand naar mij.”* (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS van 20/01/2010, p. 2). Overigens merkt de Raad op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij wordt verweten geen of te weinig telefonisch contact te onderhouden met haar familie in Iran. De commissaris-generaal motiveert in dit verband enkel dat het feit dat verzoekende partij sinds haar vertrek uit Iran geen vragen meer stelde aan haar familieleden over de gevolgen van de problemen waardoor zij Iran moest ontvluchten, een houding uitmaakt die niet in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade, nu haar ter rechtvaardiging ingeroepen angst om te worden afgeluisterd niet als afdoende excuus wordt aanvaard. In bovenstaand argument verklaart verzoekende partij verder nog dat zij haar problemen niet met haar familieleden wenst te bespreken, omdat elke correspondentie kan worden onderschept en zij op die manier haar familieleden in de problemen kan brengen. De Raad merkt echter op dat verzoekende partij, indien zij werkelijk het afluisteren van de telefoongesprekken tussen haar en haar ouders vreest, ook middels andere communicatiemiddelen, eventueel door bemiddeling van derden of via een Iraanse advocaat, kan informeren of zij al dan niet het voorwerp uitmaakt van een arrestatiebevel en van een juridische procedure en naar de toestand van haar oom en B. I. teneinde de actuele omstandigheden van vervolging beter in te schatten.

De Raad besluit dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen actuele situatie van vervolging in te schatten. Het zich hierover niet informeren is, zoals verwerende partij met recht stelt, niet in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of met een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en doet aldus op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van diens asielaanvraag.

3.2.8. De talrijke door verwerende partij vastgestelde onwetendheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag, het nalaten een overtuigend begin van bewijs bij te brengen met betrekking tot het incident dat de rechtstreekse oorzaak zou hebben gevormd voor de vlucht van verzoekende partij en het nalaten zich terdege te informeren over haar persoonlijke toestand na haar vertrek uit Iran en over de huidige problemen en/of situatie van de personen met wie verzoekende partij samenwerkte, verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen. De argumenten dat verzoekende partij tijdens de verschillende interviews geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat zij in Iran niet over een intern vluchtalternatief beschikt, zijn niet van aard om het ongeloofwaardig karakter van het vluchtrelaas te veranderen.

3.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 20) en dat verzoekende partij tijdens haar verschillende interviews op het Commissariaat-generaal van 20 januari en 18 augustus 2010 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.11. Betreffende de bemerking van verzoekende partij dat er geen zorgvuldige afweging werd gemaakt van haar belangen wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

3.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Artikel 1

De zaken RvV x / IV en RvV x / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT